

Arrest

nr. 346 147 van 4 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 april 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 augustus 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en etnisch Bakongo te zijn. U bent geboren op (...) 1992 in Luanda, waar u gewoond heeft tot u op 9 augustus 2022 Angola verliet.

Uw moeder was ziek, maar telkens wanneer ze naar het ziekenhuis ging werd er niets vastgesteld of verdween de ziekte. De rest van uw familie beschuldigde u hierdoor van hekserij en begon u te verwaarlozen en te mishandelen. U besloot om deze situatie te verlaten en kwam op straat terecht, toen u zestien of zeventien jaar oud was, waar u de nachten doorbracht bij begrafeniswakes in de wijk. Na een tijdje begon u zich te prostitueren samen met vriendinnen van u om in uw levensonderhoud te voorzien. Een klant van u, meneer L., was een militair met een hoge functie. Omdat hij niet op straat met u wilde afspreken huurde hij een huis voor u waar hij vaak met zijn vrienden naartoe kwam. De chauffeur van meneer L. bracht echter diens gezin op de hoogte van deze situatie, waarop L.'s vrouw en dochters u aanvielen in dat huis. Ze hebben u fysiek aangevallen en u naakt op straat gesleurd en zeiden dat ze u zouden vermoorden, waarna u bent gevlucht naar het huis van uw vriendinnen waar u die nacht bleef. Die nacht hebben ze bandieten gestuurd om het huis te vernielen, de eigenares van het huis belde u om u hierover te informeren.

De dag erop bent u ter plekke gaan kijken en vertelde de huisbazin dat ze de bandieten hoorde zeggen "het meisje is er niet". U belde dan naar meneer L., die reeds op de hoogte was van de gebeurtenissen, hij zei u dat u terug naar het huis van uw vriendinnen moest gaan. Daar verbleef u twee nachten; waarna meneer L. daar naartoe kwam en u zei dat u enkele kleren moest inpakken, dat hij u daar zou weghalen. U had geen paspoort maar dat bleek niet nodig want hij ging met u de luchthaven binnen via een achterdeur, waarbij hij gesalueerd werd door de aanwezige militairen, waarna hij u een paspoort gaf dat niet van u was. Hij is dan samen met u op het vliegtuig naar België gekomen, heeft u in een taxi gezet en is zelf niet uit de luchthaven gegaan. De taxi bracht u naar het aanmeldcentrum waar u op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Nadat u in België was bleef u doodsb bedreigingen ontvangen via Facebook en WhatsApp.

U bent op 20/07/2023 bevallen, na een zwangerschap van 18 weken, het kindje overleefde het niet. U had een partner hier in België, maar na de bevalling heeft hij de relatie beëindigd.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de familie van meneer L..

Ter staving van uw verzoek legde u enkele medische documenten voor: een attest van bevalling, een medische verslag en een littekenattest. Verder bezorgde u een psychologisch rapport.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In het attest dat werd opgesteld door uw psycholoog op 29/11/2024 vermeldt hij dat u geen psychische rust vindt en u in een staat van stress en spanning leeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat dat u altijd mag aangeven indien u nood heeft aan een pauze of een glas water (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/04/2025, pp. 2, 5). Er werd ook twee keer gepauzeerd (CGVS, pp. 11, 14). Wanneer de PO merkte dat u emotioneel werd, werd u gevraagd of u graag water of pauze wilde, waarna u zei dat u kon doorgaan en u zelf zou aangeven indien u pauze nodig had (CGVS, p. 5). Er werd u gevraagd of er zaken waren waar de PO rekening mee kon houden tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot uw mentale of fysieke gezondheid om het zo vlot mogelijk te laten verlopen. Na uit te klaren wat hiermee bedoeld werd gaf u aan dat het geen probleem was om over een moeilijk onderwerp te praten (CGVS, p. 3).

In het attest wordt verder op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psychologische klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zoals hierboven reeds aangehaald gaf u tijdens elk gehoor aan in staat te zijn om verklaringen af te leggen. U haalde zelf niet aan dat u psychologische problemen heeft die voor u een persoonlijke onderhoud onmogelijk maken, of die nog andere steunmaatregelen nopen dan degene die geboden werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Angola te sterven in de handen van de familie van meneer L., omwille van de problemen die ontstaan zijn door uw relatie met uw klant meneer L..

Uw asielaanvraag is niet geloofwaardig omwille van onderstaande redenen:

U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat u een speciale verhouding met meneer L. had. U kan niet uitleggen hoe deze volgens u 'speciale' verhouding startte en u blijkt niet in staat om dit te situeren in de tijd (Vragenlijst CGVS d.d. 26/09/2022, vraag 3.5; CGVS, p. 15). Daarnaast beschrijft dat u enkele maanden, ongeveer drie keer per week met hem afsprak en u in die periode geen andere klanten had (CGVS, pp. 15-16). Er kan dan logischerwijs van u verwacht worden dat u jullie contacten doorleefd kan beschrijven en enige persoonlijke informatie over hem weet. Zoals hieronder beschreven is dat niet het geval, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnt:

- U geraakt niet verder dan te zeggen dat jullie 'normale gesprekken' hadden, het enige inhoudelijke voorbeeld dat u hiervan kan geven is dat hij u aanraadde om met dat leven (prostitutie) te stoppen. Een opmerkelijk onderwerp aangezien hij u betaalde als prostituee en hij verder niet aanbood om u daaruit te helpen (CGVS, pp. 16-17).
 - Gevraagd om meneer L. te beschrijven, zegt u dat hij een persoon is, een menselijk wezen (p. 17). Gevraagd om specifieker te zijn komt u niet verder dan te zeggen dat hij groot is, een grote buik heeft en oud is, waarbij u hem in de 50 jaar schat (CGVS, p. 17).
 - U kent zijn volledige naam niet, enkel dat hij meneer L. heet (CGVS, p. 17)
 - U weet zijn functie niet, u weet enkel dat hij het blauwe uniform van de politie droeg en in een grote kazerne in de wijk Congoles werkte (CGVS, p. 18)
 - U zegt dat u wist dat hij een vrouw had omdat het niet logisch was dat een man van zijn leeftijd geen vrouw zou hebben (CGVS, p. 18). Dit is een assumptie gebaseerd op zijn leeftijd en geenszins persoonlijke informatie over de man.
 - U nam geen stappen om meer informatie over hem te weten te komen, omdat hij gewoon een klant was en u zegt dat u in uw beroep niets hoeft te weten van het persoonlijk leven van klanten (CGVS, p. 18). Uw hele relaas is echter gegrond op het feit dat meneer L. net geen gewone klant was, wat u later ook zegt (CGVS, p. 16), maar wat door uw gedesinteresseerde houding ondermijnd wordt.
- Meneer L. zou er dan voor gezorgd hebben dat u een woning kon huren, zodat hij u niet op straat hoefde te ontmoeten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 11). U verklaart echter dat u al samenwoonde met vriendinnen, dus het is niet duidelijk waarom L. nog met u op straat zou moeten afspreken, aangezien u een context schetst waarin jullie telefonisch contact hadden en u geen andere klanten had (CGVS, pp. 7, 11, 16). Daarnaast bent u niet consistent in uw verklaringen over de woning waar u door meneer L. kon gaan wonen, zo zegt u bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij een huis huurde voor u (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, pp. 11, 15, 17). Later verandert u deze verklaring en zegt hij dat hij u geld heeft gegeven om een kamer te huren, die u zelf gehuurd heeft (CGVS, pp. 18-19). De geloofwaardigheid hiervan wordt verder ondergraven door het feit dat u de naam van uw huisbazin niet kan zeggen, terwijl dit wel verwacht kan worden aangezien zij degene is die u informeerde over de aanval op dat huis (CGVS, pp. 11, 21). Verder verklaart u bij de DVZ dat meneer L. met zijn vrienden vaak naar dat huis kwam (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl tijdens het persoonlijk onderhoud zegt dat u daar maar kort woonde want dat hij er maar twee keer is geweest met zijn vrienden (CGVS, p. 19). Deze incoherentie doet verder vermoeden dat u geen waarachtige verklaringen aflegt.
- U slaagt er ook niet in om de aanvallen door het gezin van meneer L. en de bandieten die ze naar uw woning stuurden aannemelijk te maken:
- U kent de namen van zijn vrouw of dochters niet. Zij zouden u persoonlijk hebben aangevallen in 2022 en tot op heden bedreigingen sturen naar u, maar u heeft geen idee hoe zij heten en blijkt ook geen stappen te hebben ondernomen om dit te weten te komen, wat niet wijst op een ernstige vrees ten opzichte van deze personen (CGVS, p. 23).
 - U kent de naam van deze chauffeur die uw informatie zou hebben doorspeeld aan L.'s familie en na uw vlucht nog steeds een belangrijke rol speelde in het faciliteren van de bedreigingen aan uw adres (CGVS, p. 11-12, 20). Dit is des te minder aannemelijk gezien een van de vriendinnen met wie u woonde, een relatie had met de chauffeur (CGVS, p. 12).
 - L. was op de hoogte van het feit dat zijn vrouw u wilde aanvallen, vermoedt u (CGVS, p. 21). Het is niet geloofwaardig dat hij u hierover niet heeft gewaarschuwd. Jullie konden elkaar wel bereiken want u verklaart dat u met hem belde na de aanval, waarna hij u zei om onder te duiken in het huis van uw vriendinnen. U verklaart hierover enkel dat u vermoedt dat hij misschien ook al bedreigingen had gekregen van zijn vrouw (CGVS, p. 21). Het is echter niet logisch dat hij u omwille van bedreigingen niet zou bellen, maar u daarna wel zou aanraden om onder te duiken, uw reis naar Europa zou organiseren en zelf meereizen tot in België (CGVS, pp. 11-12, 22-23).
 - Het is ook niet geloofwaardig dat u veilig zou kunnen onderduiken in het huis waar u eerder met uw vriendinnen woonde. De chauffeur die uw adres heeft verteld aan het gezin van L. heeft hem namelijk gedurende enkele maanden daarvoor vervoerd naar dat adres, en zou dus ook dit adres kunnen geven. Aangezien u daar niet werd aangevallen blijkt dat dus niet gebeurd te zijn, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuithaalt.
- Verder legt u ook incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af over uw vlucht uit Angola die de algemene geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen:
- Bij de DVZ verklaart u dat L. na de aanval aan telefoon meteen tegen u zei dat hij u zou weghalen uit Angola om u te beschermen, dat u kleren moest klaarleggen en hij u dan zou helpen om te reizen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u dat u na de aanval gebeld hebt met L. en hij u zei om terug te gaan naar het huis met uw vriendinnen, zonder verdere info. Na twee dagen is hij dan naar daar gekomen en zei u daar dat u kleren moest inpakken waarna jullie meteen naar de luchthaven gingen. U geeft aan dat u niet wist wat er ging gebeuren en dat u dacht hij u uit de wijk zou weghalen (CGVS, pp. 11-12, 21).
 - U zegt eerst dat u van L. een paspoort kreeg met een foto die niet de uwe was (CGVS, p. 12). Later zegt u dat u niet weet of het paspoort vals was, maar dat u wel weet dat het met uw foto was (CGVS, p. 22).

- U heeft uitdrukkelijk en meermaals verklaard dat u nooit een eigen paspoort heeft gehad (CGVS, p. 11, p. 22), er werden echter twee visumaanvragen teruggevonden die met uw paspoort (afgegeven in 2016) gebeurden voor respectievelijk Portugal en Polen. Hier heeft u aanvankelijk geen verklaring voor, dan geeft u toe dat u de Poolse aanvraag gedaan heeft (CGVS, p. 22). Deze aanvragen gebeuren echter met vingerafdrukken (zie administratief dossier), op basis waarvan deze VIS-hits ook bovenkwamen, wat betekent dat u wel degelijk beide aanvragen deed. U zegt bovendien dat u er nog nooit eerder aan gedacht had om Angola te verlaten en dat u nooit een visum voor een ander land heeft aangevraagd (CGVS, p. 21), wat dus duidelijk niet waar is, aangezien deze aanvragen gebeurden met een paspoort dat slechts geldig was tot februari 2021, anderhalf jaar voor uw vertrek uit Angola. U werd geen zicht op uw reële situatie in uw land van herkomst, daar u dus wel in staat was om eerder te pogingen te ondernemen om uw land te verlaten.
- Het is niet duidelijk waarom meneer L. al deze moeite deed om u uit het land te krijgen, hiernaar gevraagd komt u niet verder dan te zeggen dat hij dat deed omdat hij wist dat zijn vrouw u pijn wilde doen. U slaagt er echter geenszins in om te verduidelijken waarom meneer L. na een klantrelatie van twee à drie maanden met u zo'n verregaande maatregelen neemt om u in veiligheid te krijgen. Hierbij dient verder ook te worden opgemerkt dat het niet van een geloofwaardig relaas getuigt dat zijn eerste reactie dan is om u naar Europa te smokkelen. U beschrijft L. als een persoon met aanzien, geld en connecties, die dus goed geplaatst zou zijn om eerst andere oplossingen te zoeken (CGVS, pp. 18, 23). Gevraagd naar of u er aan gedacht had om naar de politie te gaan, antwoordde u vaagweg, dat u geen tijd had, en dat ze bang zouden hebben om iets te doen als u zoiets zou gaan melden, omdat die persoon een graad heeft. Hiermee verduidelijkt u nog altijd niet waarom u niet naar de politie kon gaan, of waarom L. u niet kon helpen met de politie, om een klacht in te dienen tegen zijn vrouw (CGVS, p. 21).
U geeft aan dat u nadat u Angola verliet en tot op heden nog doodsb bedreigingen ontvangt. Wat u laat zien en horen via uw gsm staft uw beweringen echter geenszins (CGVS, p. 13). Er is geen enkele aanwijzing dat de audio- en videofragmenten die u laat horen zijn opgenomen door de mensen die u beweert, om de redenen die u beweert. Deze opnames kunnen door eender wie gemaakt zijn, zelfs op uw vraag om uw relaas te ondersteunen. Daarenboven werd u erop gewezen dat deze opnames nog niet werden bezorgd aan het CGVS en dat u dit nog kon doen (CGVS, p. 13), u liet echter na om deze alsnog te bezorgen.
Tot slot dient opgemerkt te worden dat er ook aan uw bewering dat u door de familie van zowel vader als moederskant getwijfeld kan worden door enkele zaken die werden teruggevonden op Facebook, waarvan schermopnames werden toegevoegd aan het administratieve dossier (CGVS, pp. 4, 8, 9). Zo wordt er naast het Facebookprofiel dat u laat zien nog een ander profiel gevonden onder de naam J. P., met dezelfde foto van u op een trein van de NMBS. Op dit profiel plaatste u op 12 augustus 2018 een post waarin u verklaart van uw familie te houden. Verder heeft dit profiel een foto gelijkt van D. K., de naam van uw vader, van 2019. Dit komt niet overeen met uw verklaringen dat u rond uw 16 of 17 jaar verstoet werd, want dat was in 2008-2009 (CGVS, p. 4), noch met uw verklaring dat u geen contact heeft met uw vader en niets van hem weet behalve dat hij in Luanda woont (CGVS, p. 4). U gaf weliswaar aan dat dit profiel onder de naam J. P. gehackt, maar dat zou gebeurd zijn door iemand die u niet kent ongeveer twee jaar geleden, enkele jaren nadat bovenstaande zaken gebeurden (CGVS, p. 10). Dit verklaart bovenstaande vaststellingen dus niet.
De medische documenten die u bezorgt in verband met het verlies van uw ongeborn kind beïnvloeden bovenstaande vaststelling niet, aangezien deze jammerlijke gebeurtenis niet betwist wordt. Op het medische attest van 15/09/2022 worden littekens vastgesteld, waarbij vermeld wordt dat deze kunnen zijn veroorzaakt door de door u aangehaalde mishandelingen. De door u voorgelegde medische attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen zijn opgelopen. Daarnaast bezorgt u enkele algemene overzichten van medische verslagen. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het psychologische attest werd besproken bij de vaststelling van de bijzondere procedurele noden, hierbij wordt echter nog vastgesteld dat ook hieruit een incoherentie naar voren komt. Op dit attest wordt namelijk vermeld dat uw partner te weten kwam dat u in het verleden in de prostitutie zat omdat u dit tegen hem zei na het verlies van jullie ongeborn kind. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw partner dit te weten kwam doordat hij de bedreigingen op uw telefoon zag (CGVS, p. 4).
Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 april 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Terloops voert verzoekster tevens een schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij bespreekt vooreerst de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van haar relaas. Ze benadrukt hierbij de geloofwaardigheid van haar relaas en de grieven van verweerder. Verzoekster stipt haar psychologische problemen en haar kwetsbaar profiel aan. Ze betoogt dat verweerder hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Voorts bespreekt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar en citeert ze fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels en 's Raads rechtspraak.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele

noden kunnen worden aangenomen. In het attest dat werd opgesteld door uw psycholoog op 29/11/2024 vermeldt hij dat u geen psychische rust vindt en u in een staat van stress en spanning leeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat dat u altijd mag aangeven indien u nood heeft aan een pauze of een glas water (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/04/2025, pp. 2, 5). Er werd ook twee keer gepauzeerd (CGVS, pp. 11, 14). Wanneer de PO merkte dat u emotioneel werd, werd u gevraagd of u graag water of pauze wilde, waarna u zei dat u kon doorgaan en u zelf zou aangeven indien u pauze nodig had (CGVS, p. 5). Er werd u gevraagd of er zaken waren waar de PO rekening mee kon houden tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot uw mentale of fysieke gezondheid om het zo vlot mogelijk te laten verlopen. Na uit te klaren wat hiermee bedoeld werd gaf u aan dat het geen probleem was om over een moeilijk onderwerp te praten (CGVS, p. 3). In het attest wordt verder op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psychologische klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zoals hierboven reeds aangehaald gaf u tijdens elk gehoor aan in staat te zijn om verklaringen af te leggen. U haalde zelf niet aan dat u psychologische problemen heeft die voor u een persoonlijke onderhoud onmogelijk maken, of die nog andere steunmaatregelen nopen dan degene die geboden werden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster betoogt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met haar specifiek profiel. Ze licht toe dat ze al sinds haar jeugd aan psychologische problemen lijdt, zij op zeer jonge leeftijd door haar familie verstoten werd en zij zich moest prostitueren om te kunnen overleven. Verzoekster stelt dat zij bij haar aankomst in België een specialist kon raadplegen die haar hielp om zich beter te voelen maar haar psychologische toestand zeer kwetsbaar blijft. Verzoekster stelt dat het geen twijfel lijdt dat deze omstandigheden een niet te verwaarlozen invloed hebben op het verloop van het gesprek en de kwaliteit van haar verklaringen. Verzoekster betoogt dat dergelijke levensomstandigheden het vermogen beïnvloeden van de verzoeker om internationale bescherming om zich dingen te herinneren, te vertellen en zich te concentreren. Ze benadrukt dat haar persoonlijke situatie de kwetsbaarheid versterkt die inherent is aan elke verzoeker om internationale bescherming. Verzoekster meent dat hiermee rekening had moeten worden gehouden bij de analyse van haar verklaringen, in casu quod non. Ze vervolgt dat gezien haar profiel niet verwacht kon worden dat haar verhaal even spontaan, gestructureerd en gedetailleerd zou zijn als dat van een persoon die emotioneel rustiger en stabiel is. Verzoekster besluit dat de eisen die aan de beoordeling van haar geloofwaardigheid werden gesteld, dus versoepeld hadden moeten worden, wat in deze zaak niet het geval lijkt te zijn.

Waar verzoekster haar kwetsbaar profiel en psychologische problemen benadrukt, kan zij geenszins een ander licht werpen op bovenstaande terechte bevindingen waarbij er in haar hoofde wel degelijk bijzondere procedurele noden werden aangenomen en steunmaatregelen werden verleend.

Immers moet vooreerst worden vastgesteld dat uit de voorliggende (medische) stukken geenszins blijkt dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijke onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit deze stukken geenszins kan worden vastgesteld dat de medische/psychologische staat van verzoekster een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel uit de aanwezige stukken blijkt dat verzoekster littekens vertoont, een miskraam heeft gehad en zij geen psychische rust vindt alsook in een staat van stress en spanning leeft, merkt de Raad op dat niet kan blijken dat verzoekster aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar medische of psychische problemen niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

De opgesomde symptomen in het psychologisch attest van 29 november 2024 zijn overigens gebaseerd op de verklaringen en eigen gedragingen van verzoekster en uit dit attest kan niet blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoekster ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster met de neergelegde medische stukken geenszins haar voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu zij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog/arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen/littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen/littekens van verzoekster het gevolg zijn van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoekster niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud immers blijkt dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoekster geen problemen ondervond om haar verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoekster stelde de tolk op het CGVS en de vragen goed te begrijpen. Bovendien blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) normaal verliep, zij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hebben geleid tot haar vertrek uit Angola, zij op het CGVS alle vragen begrepen heeft en zij de tolk goed begreep (persoonlijk onderhoud van 23 april 2025, p. 14, p. 23).

Daarenboven maakte verzoekster in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 26 september 2022).

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke andere adequate steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Angola gedood te worden door de familie van een man met wie ze als sekswerker intieme contacten onderhield.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoekster er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat zij een speciale verhouding met meneer L. had. Verzoekster kan niet uitleggen hoe deze volgens haar 'speciale' verhouding startte en ze blijkt niet in staat om dit te situeren in de tijd. Daarnaast beschrijft verzoekster dat ze enkele maanden, ongeveer drie keer per week met hem afsprak en ze in die periode geen andere klanten had. Er kan dan logischerwijs van verzoekster verwacht worden dat zij hun contacten doorleefd kan beschrijven en enige persoonlijke informatie over hem weet. Zoals hieronder beschreven is dat niet het geval, wat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen ernstig ondermijnt:

a) verzoekster geraakt niet verder dan te zeggen dat zij 'normale gesprekken' hadden, het enige inhoudelijke voorbeeld dat zij hiervan kan geven is dat hij haar aanraade om met dat leven (prostitutie) te stoppen. Een opmerkelijk onderwerp aangezien hij haar betaalde als prostituee en hij verder niet aanbood om verzoekster daaruit te helpen;

b) gevraagd om meneer L. te beschrijven, zegt verzoekster dat hij een persoon is, een menselijk wezen. Gevraagd om specifiek te zijn komt verzoekster niet verder dan te zeggen dat hij groot is, een grote buik heeft en oud is, waarbij zij hem in de vijftig jaar schat;

c) verzoekster kent zijn volledige naam niet, enkel dat hij meneer L. heet;

d) verzoekster weet zijn functie niet, ze weet enkel dat hij het blauwe uniform van de politie droeg en in een grote kazerne in de wijk Congoles werkte;

e) verzoekster zegt dat ze wist dat hij een vrouw had omdat het niet logisch was dat een man van zijn leeftijd geen vrouw zou hebben. Dit is een assumptie gebaseerd op zijn leeftijd en geenszins persoonlijke informatie over de man;

f) verzoekster nam geen stappen om meer informatie over hem te weten te komen, omdat hij gewoon een klant was en ze zegt dat ze in haar beroep niets hoeft te weten van het persoonlijk leven van klanten. Verzoeksters hele relaas is echter gegrond op het feit dat meneer L. net geen gewone klant was, wat zij later ook zegt, maar wat door haar gedesinteresseerde houding ondermijnd wordt;

ii) meneer L. er dan voor gezorgd zou hebben dat zij een woning kon huren zodat hij haar niet op straat hoefde te ontmoeten. Verzoekster verklaart echter dat zij al samenwoonde met vriendinnen, dus het is niet duidelijk waarom L. nog met haar op straat zou moeten afspreken, aangezien zij een context schetst waarin zij telefonisch contact hadden en zij geen andere klanten had. Daarnaast is verzoekster niet consistent in haar verklaringen over de woning waar zij door meneer L. kon gaan wonen, zo zegt verzoekster bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij een huis huurde voor haar. Later verandert verzoekster deze verklaring en zegt ze dat hij haar geld heeft gegeven om een kamer te huren, die zij zelf gehuurd heeft. De geloofwaardigheid hiervan wordt verder ondergraven door het feit dat verzoekster de naam van haar huisbavin niet kan zeggen, terwijl dit wel verwacht kan worden aangezien zij degene is die zij informeerde over de aanval op dat huis. Verder verklaart verzoekster bij de DVZ dat meneer L. met zijn vrienden vaak naar dat huis kwam, terwijl ze tijdens het persoonlijk onderhoud zegt dat ze daar maar kort woonde want dat hij er maar twee keer is geweest met zijn vrienden. Deze incoherentie doet verder vermoeden dat verzoekster geen waarachtige verklaringen aflegt;

iii) verzoekster er ook niet in slaagt om de aanvallen door het gezin van meneer L. en de bandieten die ze naar haar woning stuurden aannemelijk te maken:

a) verzoekster kent de namen van zijn vrouw of dochters niet. Zij zouden haar persoonlijk hebben aangevallen in 2022 en tot op heden bedreigingen sturen naar haar, maar zij heeft geen idee hoe zij heten en blijkt ook geen stappen te hebben ondernomen om dit te weten te komen, wat niet wijst op een ernstige vrees ten opzichte van deze personen;

b) verzoekster kent de naam van deze chauffeur niet (eigen toevoeging ter correctie) die haar informatie zou hebben doorgegeven aan L.'s familie en na haar vlucht nog steeds een belangrijke rol speelde in het faciliteren van de bedreigingen aan haar adres. Dit is des te minder aannemelijk gezien een van de vriendinnen met wie zij woonde, een relatie had met de chauffeur;

c) L. was op de hoogte van het feit dat zijn vrouw haar wilde aanvallen, vermoedt verzoekster. Het is niet geloofwaardig dat hij haar hierover niet heeft gewaarschuwd. Zij konden elkaar wel bereiken want verzoekster verklaart dat hij met hem belde na de aanval, waarna hij haar zei om onder te duiken in het huis van haar vriendinnen. Verzoekster verklaart hierover enkel dat zij vermoedt dat hij misschien ook al bedreigingen had gekregen van zijn vrouw. Het is echter niet logisch dat hij verzoekster omwille van bedreigingen niet zou bellen, maar zij daarna wel zou aanraden om onder te duiken, haar reis naar Europa zou organiseren en zelf meereizen tot in België;

d) het is ook niet geloofwaardig dat verzoekster veilig zou kunnen onderduiken in het huis waar zij eerder met haar vriendinnen woonde. De chauffeur die verzoeksters adres heeft verteld aan het gezin van L. heeft hem namelijk gedurende enkele maanden daarvoor vervoerd naar dat adres, en zou dus ook dit adres kunnen geven. Aangezien verzoekster daar niet werd aangevallen blijkt dat dus niet gebeurd te zijn, wat de geloofwaardigheid van haar relaas verder onderuithaalt;

iv) verder verzoekster ook incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over haar vlucht uit Angola die de algemene geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnen:

a) bij de DVZ verklaart verzoekster dat L. na de aanval aan telefoon meteen tegen haar zei dat hij haar zou weghalen uit Angola om haar te beschermen, dat zij kleren moest klaarleggen en hij haar dan zou helpen om te reizen. Tijdens het persoonlijk onderhoud zegt verzoekster dat zij na de aanval gebeld heeft met L. en hij haar zei om terug te gaan naar het huis met haar vriendinnen, zonder verdere info. Na twee dagen is hij dan naar daar gekomen en zei verzoekster daar dat dat zij kleren moest inpakken waarna zij meteen naar de luchthaven gingen. Verzoekster geeft aan dat zij niet wist wat er ging gebeuren en dat zij dacht dat hij haar uit de wijk zou weghalen;

b) verzoekster zegt eerst dat zij van L. een paspoort kreeg met een foto die niet de hare was. Later zegt verzoekster dat ze niet weet of het paspoort vals was, maar dat ze wel weet dat het met haar foto was;

c) verzoekster heeft uitdrukkelijk en meermaals verklaard dat zij nooit een eigen paspoort heeft gehad, er werden echter twee visumaanvragen teruggevonden die met haar paspoort (afgegeven in 2016) gebeurden voor respectievelijk Portugal en Polen. Hier heeft verzoekster aanvankelijk geen verklaring voor, dan geeft ze toe dat ze de Poolse aanvraag gedaan heeft. Deze aanvragen gebeuren echter met vingerafdrukken, op basis waarvan deze VIS-hits ook bovenkwamen, wat betekent dat zij wel degelijk beide aanvragen deed. Verzoekster zegt bovendien dat zij er nog nooit eerder aan gedacht had om Angola te verlaten en dat zij nooit een visum voor een ander land heeft aangevraagd, wat dus duidelijk niet waar is, aangezien deze aanvragen gebeurden met een paspoort dat slechts geldig was tot februari 2021, anderhalf jaar voor haar vertrek uit Angola. Verzoekster werpt geen zicht op haar reële situatie in haar land van herkomst, daar zij dus wel in staat was om eerder te pogingen te ondernemen om haar land te verlaten;

d) het is niet duidelijk waarom meneer L. al deze moeite deed om verzoekster uit het land te krijgen, hiernaar gevraagd komt zij niet verder dan te zeggen dat hij dat deed omdat hij wist dat zijn vrouw haar pijn wilde doen. Verzoekster slaagt er echter geenszins in om te verduidelijken waarom meneer L. na een klantrelatie van twee à drie maanden met haar zo'n verregaande maatregelen neemt om haar in veiligheid te krijgen. Hierbij dient verder ook te worden opgemerkt dat het niet van een geloofwaardig relaas getuigt dat zijn eerste reactie dan is om verzoekster naar Europa te smokkelen. Verzoekster beschrijft L. als een persoon met aanzien, geld en connecties, die dus goed geplaatst zou zijn om eerst andere oplossingen te zoeken. Gevraagd naar of verzoekster er aan gedacht had om naar de politie te gaan, antwoordde ze vaagweg, dat ze geen tijd had, en dat ze bang zouden hebben om iets te doen als zij zoiets zou gaan melden, omdat die

persoon een graad heeft. Hiermee verduidelijkt verzoekster nog altijd niet waarom ze niet naar de politie kon gaan, of waarom L. haar niet kon helpen met de politie, om een klacht in te dienen tegen zijn vrouw;

v) verzoekster aangeeft dat ze nadat ze Angola verliet en tot op heden nog doodsb bedreigingen ontvangt. Wat verzoekster laat zien en horen via haar gsm staat haar beweringen echter geenszins. Er is geen enkele aanwijzing dat de audio- en videofragmenten die verzoekster laat horen zijn opgenomen door de mensen die zij beweert, om de redenen die zij beweert. Deze opnames kunnen door eender wie gemaakt zijn, zelfs op haar vraag om haar relaas te ondersteunen. Daarenboven werd verzoekster erop gewezen dat deze opnames nog niet werden bezorgd aan het CGVS en dat zij dit nog kon doen, verzoekster liet echter na om deze alsnog te bezorgen;

vi) tot slot opgemerkt dient te worden dat er ook aan haar bewering dat verzoekster door de familie van zowel vader als moederskant getwijfeld kan worden door enkele zaken die werden teruggevonden op Facebook, waarvan schermopnames werden toegevoegd aan het administratieve dossier. Zo wordt er naast het Facebookprofiel dat verzoekster laat zien nog een ander profiel gevonden onder de naam J. P., met dezelfde foto van verzoekster op een trein van de NMBS. Op dit profiel plaatste zij op 12 augustus 2018 een post waarin zij verklaart van haar familie te houden. Verder heeft dit profiel een foto gelijkt van D. K., de naam van haar vader, van 2019. Dit komt niet overeen met haar verklaringen dat verzoekster rond haar zestien of zeventien jaar verstoet werd, want dat was in 2008-2009, noch met haar verklaring dat zij geen contact heeft met haar vader en niets van hem weet behalve dat hij in Luanda woont. Verzoekster gaf weliswaar aan dat dit profiel onder de naam J. P gehackt is, maar dat zou gebeurd zijn door iemand die zij niet kent ongeveer twee jaar geleden, enkele jaren nadat bovenstaande zaken gebeurden. Dit verklaart bovenstaande vaststellingen dus niet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster volhardt in haar vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door haar geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoekster haar kwetsbaar profiel en psychologische problematiek benadrukt, kan ze allerminst haar gebrekkige, weinig gedetailleerde en vage, onaannemelijke verklaringen verschonen.

De Raad herhaalt met verwijzing naar de vaststellingen onder 2.2.4. (supra) dat hoewel uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoekster littekens vertoont, een miskraam heeft gehad en zij geen psychische rust vindt alsook in een staat van stress en spanning leeft, hiermee geen invloed op verzoeksters verklaringen wordt aangetoond te meer haar steunmaatregelen verleend werden wegens haar bijzonder procedurele noden en zij verklaarde de tolk en de vragen goed te begrijpen aan het einde van haar persoonlijk onderhoud (persoonlijk onderhoud van 23 april 2025, p. 23).

Er kan in casu geenszins vastgesteld worden dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar beschermingsprocedure. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekster, in wiens hoofd er bijzondere procedure noden werden aangenomen, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was verzoekster – aan wie dus steunmaatregelen werden verleend – overigens 32 jaar, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat is volwaardige, doorleefde verklaringen af te leggen over de feiten en omstandigheden die verband houden met haar vrees ten aanzien van Angola. In het gehoorverslag kan verder worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen.

De Raad stelt in dit verband nog vast dat de aangevoerde psychologische/medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoekster in casu geenszins aan dat zij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van haar medische problemen verzoekster gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoeksters betoog dat verweerder een veel te strenge beoordeling geeft die gekleurd is door subjectiviteit, kan zij allerminst overtuigen. Immers dient opgemerkt te worden dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoekster geschetste context.

Inzake verzoeksters betoog dat haar Facebookprofiel gehackt werd, haar vader zeer bejaard (meer dan 70 jaar) is en voor zover ze weet hij geen sociale media gebruikt, kan ze de inconsistenties en vaagheden in haar verklaringen geenszins verschonen. Daarenboven slaagt verzoekster er geenszins in met enig begin van bewijs aan te tonen dat het vermeld bijkomend Facebookprofiel werd gehackt. Hoe dan ook merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeksters uitleg dat dit profiel gehackt werd en zij is gestopt met dit te gebruiken ongeveer twee jaar vóór het persoonlijk onderhoud, aldus ongeveer in 2023 (persoonlijk onderhoud, p. 10), geenszins weet te overtuigen nu de contacten met haar familieleden dateren van 2018, 2019 aldus voordat sprake was van enige hacking.

Wat betreft de overige neergelegde documenten op het CGVS wordt er in de bestreden beslissing ten slotte nog op goede gronden gemotiveerd:

“De medische documenten die u bezorgt in verband met het verlies van uw ongeborn kind beïnvloeden bovenstaande vaststelling niet, aangezien deze jammerlijke gebeurtenis niet betwist wordt. Op het medische attest van 15/09/2022 worden littekens vastgesteld, waarbij vermeld wordt dat deze kunnen zijn veroorzaakt door de door u aangehaalde mishandelingen. De door u voorgelegde medische attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen zijn opgelopen. Daarnaast bezorgt u enkele algemene overzichten van medische verslagen. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het psychologische attest werd besproken bij de vaststelling van de bijzondere procedurele noden, hierbij wordt echter nog vastgesteld dat ook hieruit een incoherentie naar voren komt. Op dit attest wordt namelijk vermeld dat uw partner te weten kwam dat u in het verleden in de prostitutie zat omdat u dit tegen hem zei na het verlies van jullie ongeborn kind. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw partner dit te weten kwam doordat hij de bedreigingen op uw telefoon zag (CGVS, p. 4).”

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor en vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met de verwijzing naar algemene landeninformatie en persartikels inzake onder meer politiegeweld evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie heeft geen betrekking op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog verwijst naar 's Raads rechtspraak en betoogt dat er niet voldaan werd aan de samenwerkingsplicht door verweerder omdat de veiligheidssituatie in Angola niet besproken werd, kan ze allerminst overtuigen. Vooreerst bemerkt de Raad nog dat er in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer de geciteerde rechtspraak betrekking heeft tot Niger.

Daarnaast benadrukt de Raad dat er geen algemene landeninformatie werd bijgebracht waaruit kan blijken dat verzoekster bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade heeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat er zich in het rechtsplegingsdossier geen informatie bevindt over de veiligheidssituatie in Angola, doet in deze omstandigheden geen afbreuk aan voorgaande bevindingen.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Waar verzoekster wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat zij diende geconfronteerd te worden, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat zij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

2.2.10. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is niet aan de orde.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU